

אנשי העוגיות

איש העוגיות שכב ללא תנועה על הרצפה, אחרי שויקי הקטן שבר אותו לשניים.
"הוא נראה כאילו עשוי מבצק שוקולד" אמרה רותי סמרטוטי.
"אז אולי לשבור אותו לחתיכות קטנות ולהכניס לכיסים כדי לנשנש כשנצא מכאן?" אמר ויקי הקטן.
"או, לא!" קראה רותי סמרטוטי "לא צריך לאכול את איש העוגיות המסכן. אפילו שהתייחס אלינו לא יפה.

לא. במקום לשבור לחתיכות ולכרסם אותו מוטב שננסה לחבר אותו שוב עם בצק וציפוי. אולי הוא יתאושש."
ורותי סמרטוטי, רני סמרטוטי וויקי הקטן חיפשו סביב עד שמצאו קופסה עם דובשה דביקה ואחרת עם סוכריות צבעוניות.
"נוכל לחבר אותו עם דובשה, ואת הבגדים החומים שלו נקשט בסוכריות צבעוניות" אמרה רותי סמרטוטי.
"באמת רותי סמרטוטי תמיד חושבת על דברים יפים שניתן לעשות לאחרים. אולי זה הודות ללב הסוכר שלה" אמר רני סמרטוטי לויקי הקטן.
רותי סמרטוטי לקחה מכחול ומרחה בדובשה את החלקים השבורים של גב איש העוגיות ואחר כך שמה סוכריות בדוגמאות יפות על בגדיו.
"האם הוא לא נראה עכשיו טוב יותר?" אמרה.
"הוא נראה טוב כדי לאכול" אמר ויקי הקטן.
"אבל למה הוא לא קם לתחייה, עכשיו כשהוא כבר מתוקן?" השתומם רני סמרטוטי.
"אולי צריך לעמיד אותו על הרגליים" הציעה רותי סמרטוטי.
הם הרימו את איש העוגיות ואז הוא התחיל לגלגל את עיני הסוכר שלו.

"מה קרה?" שאל בסוף.

"שברתי אתך" הודה ויקי הקטן "אבל חיברנו אתך שוב עם דובשה."

איש העוגיות ניגש למראה והביט על בגדיו החדשים.

"הו!" אמר "הלבשתם אותי כל כך יפה שאני מפחד שאישתי לא תכיר אותי! תודה, תודה! עכשיו לא אעביר אתכם דרך המגלה כי אני יודע שאתם אנשים נחמדים! אזמין אתכם אלי הביתה, שתכירו את גברת עוגית ושני הילדים שלי" אמר מר עוגית.

"נשמח להכיר אותם" צחקה רותי סמרטוטי "ואני שמחה שתיקנו אתך."

"כך גם אני!" צחק איש העוגיות בבגד השוקולד שלו "כשדחפתם את גבי ושברתם אותי לשניים חשבתי שלא אוכל כבר לקום לעולם ולא אוכל לחזור הביתה ולראות את משפחת העוגיות שלי. חשבתי שאשכב כאן לתמיד."

"בעצם רציתי לשבור אתך לחתיכות קטנות, ולהכניס לכיסים שלנו כדי לכרסם בדרך" סיפר ויקי הקטן למר עוגית.

"וי! טוב שלא עשיתם זאת, למרות שאני עשוי מבצק שוקולד טעים."

"אני אוהב עוגיות שוקולד" אמר ויקי הקטן.

"אולי נלך כבר" איש העוגית נראה קצת עצבני.

"ויקי הקטן לא יכרסם ממך אפילו לא נגיסה אחת"

הרגיעה אותו רותי סמרטוטי "נכון ויקי?"

"לא, באמת" דפק ויקי הקטן למר עוגית על הכתף "אנחנו ידידים עכשיו".

"זה יפה" אמר איש העוגית "ואני נהנה ואהב את כולכם.

אתם יודעים" הוא הוסיף בלחש, כאילו מספר סוד גדול

"יש לי לב מצמוק, כך שאני יכול לאהוב אתכם באמת."

מר עוגית הוביל אותם דרך פרוזדור ארוך ובסוף פתח

דלת. הדלת הובילה לגינה קטנה ויפה. במרכז עמד

בית נחמד, עשוי מעוגה ומצופה בזיגוג לבן. מסביב

צמחו פרחי עוגיות עם זיגוג צבעוני. אפילו השביל היה

מרוצף בזיגוג צבעוני.

"איזה מקום יפה" אמרה רותי סמרטוטי.

שני ילדי עוגיות יצאו לקראת מר עוגית ואתם כלב עוגית

עם עיני צמוקים.

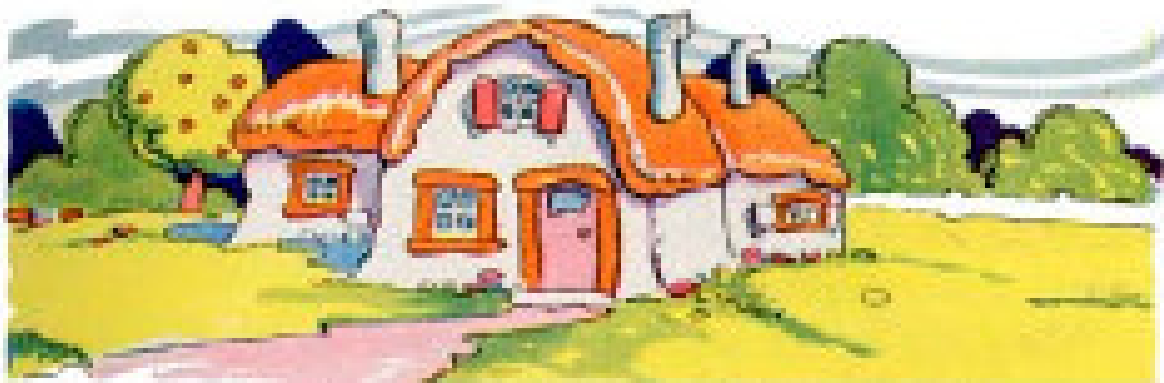
"אלה ילדי עוגית שלי" אמר מר עוגית "עוגית הלימון

הקטן, כך קוראים לבני הקטן, נפל לפני יומיים מעץ

העוגית ושבר רגל."

בובות הסמרטוטים וויקי הקטן נהנו מאוד מהארוחה כי כבר זמן רב לא אכלו כלום, ולאחרונה היו להם אחת-עשרה עוגיות בלבד לכל אחד, ואפילו אלה בלי כל ציפוי או מילוי. לכן הם היו רעבים למדי.
"אני כבר לא זוכרת מתי אכלתי ארוחה טובה כזו"
אמרה רותי סמרטוטי לגברת עוגית.
"זה היה הרבה יותר טוב מאשר לכרסם חתיכות ממך, מר עוגית" אמר ויקי הקטן.

"אני שמחה שלא שברתם את מר עוגית לחתיכות ולא כרסמתם אותו" אמרה בצחוק גברת עוגית "כי אם שוברים איש עוגית זה כמו לקרוע את רותי סמרטוטי או רני סמרטוטי לחתיכות."
"את צודקת בהחלט, גברת עוגית" אמרה רותי סמרטוטי

האורחים הצטערו מאוד שרגל עוגית הלימון נשברה ובמקומה הוא הלך עם מקל.
"והנה הגברת עוגית" אמר מר עוגית כשהוא מוביל את אורחיו לביתו. כולם התיישבו בכורסאות עוגית מצופות בזיגוג, בזמן שגברת עוגית גמרה להכין את הארוחה.
מר עוגית סיפר לאישתו כמה יפה נהגו בו האורחים והגברת הופתעה כשראתה את הבגד החדש של בעלה. הייתה זו ארוחה נהדרת כי גברת עוגית טיגנה עוף חום וטעים. לא היה זה עוף של ממש אלא תרנגולת עוגה מצופה בסירופ אגוזים וזיגוג שוקו, כדי להראות כמו אמיתית. והיא מלאה אותה בדובדבנים חתוכים ואגוזי פקן. במקום רוטב הוגשה גלידת שוקו רכה, שניתן היה לשפוך על המנה.

"וזה מזכיר לי שעוגית לימון צולע על רגל אחת. האם לא כדאי להכין לו רגל עוגית?"

"הו, כן, רותי סמרטוטי" גברת עוגית ניגבה דמעת מי סוכר מעינה "אך אני לא יודעת איך לעשות זאת. אין לנו רופא עוגיות כאן בסביבה."

"יש לך קצת קמח וסוכר ואבקת אפייה עם קצת טעם לימון?" שאלה רותי סמרטוטי.

"בוודאי. יש לי הכל הדרוש לעשיית עוגות ועוגיות."

"אז הבה" רותי סמרטוטי הפשילה את שרווליה "נעשה רגל חדשה ללימון הקטן!"

"אבווי!" קראה גברת עוגית "נזכרתי עכשיו שטעם לימון אזל אצלי. עכשיו לא נוכל לעשות לו את הרגל!" והיא התיישבה בכורסה ופרצה בבכי כה חזק שרותי סמרטוטי התחילה לחשוש שהדמעות ימסו את שמלתה. רותי סמרטוטי ניגשה אליה ואמרה "אל תדאגי, נאפה לו רגל וניל. אולי יהיה לו מוזר ללכת עם רגל לימון אחת ווניל שניה, אך בוודאי עדיף על מקל במקום רגל."

גברת עוגית ייבשה את דמעות הזיגוג שלה ותוך זמן קצר הכינה יחד עם רותי סמרטוטי רגל עוגית בדיוק במידה ללימון הקטן.

ומאחר שעדיין נשאר קצת בצק וניל, רותי סמרטוטי הכינה לתותי (כך קראו לבתם הקטנה), חתולון וניל חמוד.

אחרי שהרגל והחתול נאפו כבר, הוציאו אותם מהתנור והתקינו את הרגל ללימון הקטן. היא התאימה לו בדיוק והוא קפץ בשמחה על שתי רגליים.

לחתול התקינה רותי סמרטוטי כתמי סוכר לבנים ועיניים מקינמון. תותי הייתה שמחה מאוד והיה זה נחמד לראות את הכלב והחתול, שניהם בני רגליים קשיחות, משחקים יחד. הם נפלו לעתים קרובות אבל נהנו בכל זאת זה מזה. וכשמפינת הבית יצא עכברון שוקולד קטן, החתול תפס אותו וטרף בין רגע.

"הוא תופס עכברים נהדר!" שמחה רותי סמרטוטי.

מר עוגית הוביל את רני סמרטוטני וויקי הקטן לגינה שלו והראה להם את צנון השוקו שלו, כרוב העוגה וירקות אחרים שגדלו באדמת סוכר החומה. "אילו היו לנו כמה עוגיות תרנגולות, ברווזים, חזירים ופרות היינו יכולים להקים כאן משק של ממש" אמר.

"אז נבקש מרותי סמרטוטי שתעשה כמה כאלה" הציע רני סמרטוטני.

"זה יהיה נחמד" ענה מר עוגית "אבל היא עשתה כבר כל כך הרבה, ולא נעים לבקש ממנה."

"אינך מכיר את רותי סמרטוטי כפי שאני מכיר" צחק רני סמרטוטי "אני אבקש ממנה, כי רותי סמרטוטי נהנית ומאושרת רק כשהיא יכולה לעשות מישהו אחר מאושר."

ורני סמרטוטי רץ לתוך הבית ומיד יצא "רותי סמרטוטי תתחיל מיד במלאכה, מר עוגית. ואני מבטיח לך שתוך שעה יהיו לך בעלי חיים היפים ביותר שראית אי-פעם." "אני בטוח בכך, רני סמרטוטי" צחק מר עוגית "כי עוד מעולם לא ראיתי כלשהם."

הוא עוד הוביל את רני סמרטוטי ויקי הקטן לבאר מי סודה, ובזמן שהם שתו הביטו על דגים עוגיות השוחים בתוך המים.

"במה אתה מאכיל את הדגים?" שאל ויקי הקטן.

מר עוגית צחק שוב "אנו לא מאכילים אותם בכלל, ויקי הקטן" ענה "גברת עוגית עשתה אותם מבצק עוגיות ולימון ותותי הקטנים הכניסו אותם כאן לבאר. הם רק שותים מי סודה כל הזמן, ולא נעשים כלל רעבים."

"חשבתי שאפשר לתפוס ולטעום מהם" אמר ויקי הקטן "אבל אם הם שייכים לילדי העוגיות זה לא יהיה נכון לקחת אותם."

"לא נכון לקחת מה?" נשמע קול חזק מאחוריו.

"לא נכון להוציא את הדגים מהמים" אמר ויקי הקטן והסתובב, ואז ראה לפניו את השדון הוקי המביט עליו בעיניו הגדולות.

"די!" קרא רני סמרטוטי "מדוע לא תחזור הביתה ותפסיק לרדוף אחרינו, השדון הוקי?" ורני סמרטוטי כמעט וצחק כשראה את עיני השדון הוקי מתגלגלות בכעס.

"אתם יודעים מה?" קולו של השדון הוקי רעם בחוזקה. "לא, מה?" שאל ויקי הקטן.

"בפעם האחרונה הצלחתם לשטות בי, מר ויקי הקטן

ומר רני סמרטוטי. עכשיו החלטתי שלא אתן יותר לשטות בי!" והשדון הוקי רקע ברגלו כמו ילד קטן כועס "איך תוכלו לצפות ממני לעשות מרק אטריות, כשאתם כל הזמן משטים בי ובורחים ממני?"

"האין הוא השדון הטיפש ביותר שראית?" שאל ויקי

הקטן את איש העוגית "כל אחד היה יודע שלא רותי סמרטוטי, לא רני סמרטוטי ולא אני רוצים להיות למרק

אטריות. רק אטריות רוצות להיות למרק אטריות.
תחשוב על כך מר השדון הוקי.!"
השדון הוקי הרים את קולו עוד יותר מאשר קודם וקפץ
על ויקי הקטן. "אקח אותך אתי הביתה!!!" צעק. ויקי
הקטן קרא "הצילו!" כי השדון הוקי כמעט ותפס אותו.
רני סמרטוטני התחיל להפשיל את שרווליו כדי לעזור
לויקי הקטן לברוח, אך לפני שניגש אליהם, איש העוגית
האמיץ הכה את השדון כל כך חזק שזה נפל לתוך באר
מי הסודה.
"רוצו הביתה" קרא מר עוגית "לפני שהשדון הוקי יצא
מהבאר!"
הם נכנסו כולם פנימה ונעלו את הדלת לפני שהשדון
הוקי הספיק לתפוס אותם.